

Thư của thầy y gia cho người học trò học

Tác Giả: Thầy giáo cũ

Thứ Sáu, 02 Tháng 12 Năm 2011 08:27

Kính mời đọc thư cho mẹ để thăm thía ngôn từ mà tôi viết. Thầy y đáng kính. Nhân tiện gửi học trò cũ tên Phác (đáng kim để bạn Quác học của Việt Nam).

Tôi năm nay đã gần tám mươi, gần năm mươi năm dạy học trong hai chục đời. Học trò ngót ngét ngàn em có đứa giỏi đứa dở. Đứa khôn lanh không ít, mà đứa chậm chạp thì cũng nhiều, nhưng tôi may mắn cho thầy dạy đứa nào xỏ ngôn, bẻm mép và ác tâm. Con nhiều phần có đứa này đứa khác, học trò cũng vậy, thầy trò nào chăm học thì thông minh, đứa nào xuýt sớt thì hãnh diện. Trong những ngày năm tôi chưa biết gần đứa nào đến mức không nhìn mặt hay rầy la mặt cách quá đáng. Tôi quan niệm học trò cũng như con mình và vốn báo lòng ý nghĩ này vì vốn tôi nhá, số quán quýt của chúng trong những dịp lễ hoặc hay trở về khi nghỉ hè hay vào lúc tôi trở về không thể cho tôi cảm giác nào khác hơn.

Ngày 20 tháng 11 năm nay gia đình tôi có khá nhiều trò tôi thăm. Có đứa tên Ban Mê Thuát về mua bán gì đó ở Sài Gòn nhân tiện ghé nhà. Nhìn bạn để bám hai gáu quán của trò Th. mà tôi xán xang. Trò này học khá rất giỏi môn toán mà không biết sao lại không giỏi khi ra đời làm ăn, cửa buôn bán là và cửa nhà của nó neho nhát thì nghĩ về vô nghĩ về vô cùng.

Trò Ng. tên Đà Nẵng vào cho tôi biết em làm ăn cũng để học năm năm trước và hiện nay đang là chủ một doanh nghiệp may gia công. Ng. mang tin về cho tôi hai bài do doanh nghiệp của trò may và mặt nó sáng lên khi nói về tin về lại của công ty. Tôi mừng, ngái vuát bá quán áo trên tay như muốn chúng biết là tôi cảm động lắm. Cảm động muốn khóc chứ không phải cười.

Trong hôm gặp mặt này, Ng. tuy hẳn hẳn cho biết là công việc của nó trôi chảy lắm nhưng không hiểu sao trong mặt nó lại có điếu gì đó không vui. Tôi chú ý và thấy việc này nên sau khi bàn trò chia tay tôi nói nhủ với Ng. rằng thầy mẹ nói chuyện riêng với em. Ng. ngó nghiêng và việc đầu tiên em tôi chỉ công việc tính của gia đình tôi, đánh mặt đứa cha chĩa vào đó và kéo tôi nhìn....

Trong khi tôi xem trang web này thì Ng. kể cho tôi câu chuyện về chủ nhân của trang web. Thì ra nó là mặt trong nhieu học trò của tôi hồi xưa. Nó học chung lớp với Ng. trong những năm trước công giáo và lâu lắm rồi không nghe đứa nào nhắc tên nó trước mặt tôi. Ng. kể những việc xảy ra trong mấy ngày gần đây và gặp gặp nói với tôi, thấy đứa ngẩng tâm chí cho mặt, thầy này đã có tánh tình này thì hẳn còn đi học. Nó tên là Hoàng Hùng Phấn, đứa ngẩng kim đi bị u Quố c h i củ a Việ t Nam trong khóa 13 này.

Tôi ngó nghe Ng. kể mà lòng công ngôn ngang vĩa buồn vĩa xấu hổ. Tôi gờng gờo nói với Ng. là mặt đi a mặt i tính, thầy không trách gì nó và trước tiên là thầy thầy phải công n tở trách mình. Ng. ra vẻ và tôi không tài nào chấp mặt suốt đêm y.

Tôi quyết định viết bức thư này cho anh học trò cũ Hoàng Hùng Phấn sau khi đọc hết công những gì mà trang web này ghi lại, kể công việc Hoàng Hùng Phấn và có bài phát biểu trước quố c h i và Luậ t biệ u tình và lập h i. Tôi cũng đọc bài viết của Phấn về Cù Huy Hà Vũ, Saddam Hussien... về đã đứa ng, về tiếng Anh và tiếng Việt... càng đọc trí óc tôi càng mù mặt trước những lập luận, những đố nh hay kể t luận của Phấn. Do không thể tập trung, sáng hôm nay tôi mới ngó i trước bàn viết gửi cho Phấn những dòng này với tâm niệm đứa công chia sẻ với trò vài điếu củ i cùng trước khi nh m mặt.

Phấn công i, sau khi đọc hết công những bài viết của trò thầy thầy rằng kiên nhẫn mà trò góp nh t đ đ a vào các bài viết hoàn toàn có chủ tâm nh m gây s chú ý củ a mặt nhóm nh lãnh đ o b o th luôn mu n cho ng i dân im lặng đang củ m quy n hi n nay. Thấy nói đó là nhóm nh vì nhìn chung xã hội ngày nay đã khác r t xa ngày mà thầy trò mình t i tr ng đ y và nhìn nhau học trong không khí h t s c đáng s . Ch c lúc đó trò không bao gi nghĩ đ n mặt lúc nào đó chính trò s việ t nh ng dòng ch kêu g i củ n củ hã y ng ng nghĩ đ n chuy n đ đ ng, trong

khi mới khuynh hướng dân chủ của thầy giáo đã hướng tôi đi u mà người dân mong đợi. Đi u mong đợi đó thầy trò mình đã tng vào năm 1978, khi trò tôi trng với tâm s trũ đy và báo cho thầy biết trò không đi nnc ngoài đcc do nhà nghèo và phải nuôi m. Thầy biết người anh r của trò là mtt dân bị u trcc năm 1975 do trò k và hiện nay gia đình của ông này vñ còn bên M. Thầy trò mình sau đó không còn gặp nhau m c dù vñ sng tti Sài Gòn này.

Thầy thất s đau lòng khi trò viết trong bài : “Tôi sao Việt Nam không cñ đa đng”. Sau khi mtt sát Phan Bội Châu trò quay sang k tti nhng người có ch kiñ đòi đa đng, trong đó có người anh r của trò. Trò viết:

“t c các phe nhóm và đng phái chính tr đ u học làm tay sai cho Pháp hay Nhật hay Hoa hay M, học t bñn chñi chñ biết dùng nnc mtt bñc nhñc c tìm “đng cñ u nnc” (nh Phan Bội Châu khóc lóc với Lng Khñi Siêu [2] khi nh Lng Khñi Siêu giñi thi u với Nhật xin giúp kéo quân sang Việt Nam đánh Pháp, mà không biết mình rñt có thể đã “cõng rñn cñn gà nhà”, “rñc voi vñ dày m t”, m đng cho s quan tâm của Quân Phiñt Nhật tàn bñ o đánh chí m và giñt chñt nhi u tri u người Việt Nam sau này, và phải nh Lng Khñi Siêu ban phát cho lñi khuyên can mñi hi u ra s nguy hi m của lñi yêu cñu Nhật đem quân đñn Việt Nam giúp đánh Pháp), và t c đ u chng Cng. Chñ có Đng Cng Sñn Việt Nam đánh thng ttt c, t o đng nên đtt nnc Việt Nam thng nhñt, nên viết “đòi quyñn lñi” hay “đòi quyñn tham chính” của ttt c các cá nhân, ttt c các phe nhóm chính tr bên ngoài Đng Cng Sñn Việt Nam là đi u không tng, vô duyên, khôi hài và bñt công, nñu không muñn nói là hành vi bñt lñng của k cñp muñn thñ hñng quyñn lñc chính tr trong khi đã không có bñt kñ công sñc đóng góp nào cho Đng Cng Sñn Việt Nam, ngoài s chng phá ngay t bñn chñt.”

Trò đã dùng thñ ngôn ngữ “phanh thầy uñg máu quân thù” đñ phñ báng quá nhi u người trong mtt vñn đñ mà trò t ra còn quá non nñt, nñu không muñn nói là lñch lñc và đy ngñ nhñn. Thầy rñt sñn lòng trao đñi thêm với trò nñu có cñ hñi đñ trò thñy rñng đa đng không phñi là đi u gì ghê gñm đñn nñi trò phñi nói hñ cho nhng người cñ bám víu vào cái đng đã t ra thi u sñc sng và mñc ruñng tñ lý luñn tñi nghñ quyñt và đang đña toàn dân tñc vào thñ cùng trong hoàn cñnh hiñn nay. Tuy nhiên thñy không có mñc đích bàn viñc nên hay không nên đa đng, thñy chñ nhñc cho trò nhñ thái đñ “mñc hñ vô nhân” không phñi là thái đñ của ngññi trí thñc. Chñ có ngññi tñng mình là trí thñc với mñnh bñng cñ nhân nhñ bé cñng với cái bñng chña biết do ai cñp là thñc sĩ kinh doanh quñc tñ của mình mà trò đã táo tñn khinh rñ, miñt thñ cñ mtt nña dân tñc thì còn ai dám cho trò là mtt trí thñc nña? Thñy nói mtt nña dân tñc vì còn

khiêm nh ng ch n u c đi h i t t c ng i dân thì h s tr l i cho trò bi t s nhi u l n h n th .

Thầy nói v y vì trò vi t nh đnh đng c t là: “Ng i Vi t Nam yêu s công b ng nên không ai ch p nh n đ đ ng. B t k ai nói nh ng lên v đ đ ng đích th là ph ng gian manh mu n ng i mát ăn bát vàng, ho c ph ng Vi t gian tay sai Hoa-M , và do đó không thu c c ng đ ng ng i dân Vi t chân chính”.

Thầy mu n nói cho trò bi t là trong nh ng ng i mà trò nói đó không có hai v ch ng th y, v y thì “chúng th y” không ph i là ng i Vi t chân chính và th m chí gian manh hay sao?

B c xa h n và kinh kh ng h n trò vi t nh th này: “M kiêng s Trung Qu c đ n đ nhi u ch c năm qua không bao gi dám g i đ ng minh Đài Loan là qu c gia. Thái Lan kiêng s Trung Qu c. Th gi i kiêng s Trung Qu c. Trung Qu c không s b t k quân đ i nào c a th gi i. Trung Qu c chi m Hoàng Sa đánh tan các chi n h m Vi t Nam C ng Hòa ngay tr c mũi Đ Th t H m Đ i hùng h u c a Hoa K .”

Trò Ph c i, không nh ng trò b ch ng hoang t ng quá n ng mà còn manh nha ph n qu c n a. Câu này đáng l dành cho m t “h c gi ” Trung Qu c m i đúng c sao l i ký tên ng i h c trò cũ c a th y v i đ y đ ch ng c qu c t ch Vi t Nam?

Đ làm cho câu nói th y v a trích n t ng h n, trò vu t đuôi Vi t Nam b ng m t câu khác, còn cháy b ng h n câu khi nãy: “Trung Qu c ch s quân đ i c a Đ ng C ng S n Vi t Nam”.

Trò i, ki n th c v l ch s c a trò thua quá xa đàn em sau này m c dù nhi u đ a trong chúng không có b ng c p nh trò. Trò mang t i l n th hai là ru ng lnh đ o Vi t Nam v i m u toan gì? N u Trung Qu c s Vi t nam nh th thì h đã không cho Vi t Nam m t bài h c năm 1979. H cũng s không dám công khai đánh chi m đ o G c Ma năm 1988 và h cũng không dám gi t ng dân Vi t Nam trong nhi u năm g n đây nh v y.

Trò mi t th nh ng ng i lính Vi t Nam C ng hòa đ l y lòng ai v y? Đ ng C ng s n Vi t Nam hay Đ ng C ng s n Trung Qu c? Cho dù đ ng nào thì trò cũng ch nh n đ c m t s khinh b , vì c hai đ u là b c th y trong v i c thu nh n nh ng k p h n phúc u mê đ dùng chúng vào m t giai đ n nào đó mà thôi. Tin th y đi, trò đang đ c c hai Đ ng chú ý nh m t nhân t m i, hi m th y trong xã h i hi n nay khi c hai đang c tìm nh ng khuôn m t b t ng nh trò mà tìm không ra. May cho Đ ng c ng s n Vi t Nam, h đã phát hi n ra trò và ph n th ng mà trò có hi n nay đáng cho th y ph i x u h .

Th y nói x u h vì rõ ràng trò ngoa ngôn đ ti n thân vào cái c quan tuy không đ c ti ng t t nh ng dù sao v n là bi u t ng dân ch c a Vi t Nam. Trò hãnh di n l n ti ng đòi b hai cái quy n ph quát nh t c a t t c n n dân ch trên th gi i là quy n Bi u tình và L p h i. Trò cũng dùng l i cái bài cũ là “nhân dân Vi t Nam không c n hai cái lu t này” r i sau đó trò ch ng mình tr c h n 85 tri u ng i Vi t Nam là chính trò nghe nh ng l i mi t th , nguy n r a ng i bi u tình ch ng Trung Qu c t i Sài Gòn.

Ph c i, trò càng lúc càng đi sâu h n vào t i ph n qu c. Trò g i ng i bi u tình ch ng Trung Qu c là đáng b nguy n r a vì c n tr h không làm ăn đ c. Th y mu n nói cho trò bi t r ng trò không th đ i trá khi t o ra m t câu chuy n không t ng đ l p li m hay tô màu cho cái lý lu n r ti n c a trò. Không ng i Vi t Nam nào có lý trí l i ch i b i, xúc xi m đ ng bào mình khi ng i bi u tình đang làm m t v i c th cho h : bi u tình ch ng Trung Qu c xâm l c.

Cho dù có kh s bao nhiêu chng n a thì lòng yêu t qu c v n m nh h n n i c m c a h ,

Bạn và tôi nói chuyện thì nói chuyện kia có còn không?

Trò không thầy nói cho mình nghe thì biết lúc đó là ngày nào, mấy giờ, góc đứng nào và có bao nhiêu người biết tình hình không? Thầy chắc rằng với mình thì có tâm địa như trò thì làm sao dám ra đứng hòa với người biết tình hình mà ghi nhận câu chuyện đời này?

Bài của tôi cùng mà thầy đăng trên website của trò là bài viết tôi và vợ chúng tôi xẩy ra trước bài phát biểu của trò thì nghĩ rằng Quên rồi. Đây là sai phạm thì hai sau khi sai phạm thì nhận lỗi và đứng trước dư luận tha thứ. Lần này thì trò dùng mấy học viên họ tên của mình để che giấu mình với cái mà trò gọi là sáng của tiếng Việt để đi nói giỡn bưng bít cách tiếng Anh theo thói quen mà trò tự hào là tiếng Anh rất thuần của trò khi nói với “dân trí”.

Càng che giấu mình trò càng rơi sâu hơn vào cái rào do chính trò tạo ra và thầy thì thầm nghĩ chắc chắn không còn gì nữa. Thầy thì trò và ví dụ của u mê. Với người che giấu mình thông thái. Ai đi trò mang cái bao thóc mà còn người đang “nguyên rĩa” ra làm sao hạnh phúc khi viết trong bài “Giao Thoa Ngôn Ngữ Việt – Anh và Thúc Chết Văn Đệ Giỏi Sẻ Trong Sáng Của Tiếng Việt” do trò “sáng tác” như sau:

“Bài của tôi, kể “ngôn ngữ” chửi rủa bên ngoài ngôn ngữ của hàn lâm của ngôn ngữ Việt, để cho chửi rủa mà không có bài của và tiếng sĩ; và vì để cho chửi rủa, tôi nhận được phong bì bì đi đứng đầy hơn.”

Vô phúc cho cái tiếng mà trò mang lên để che giấu mình cho sự thông thái của trò. Bưng bít của tiếng không thầy nói lên giá trị của bài viết mà trò để cho chửi. Sự lừa dối của trò khi cho rằng tiếng Việt của tôi viết tôi theo ngôn ngữ tiếng Anh mà tôi thì hiểu được sự trong sáng của nó gây cho thầy và tôi tiếng đây là sự khoa trương với lòng tin tiếng Anh cho đất nước nhân của trò che

không ngoài mục đích nào khác, vì vậy theo tôi kể chuyện trò bài viết bằng ông Tiến Sĩ nào đó bác bỏ là quá đúng chỗ bàn cãi vào đâu nữa?

Công nhân tiếng Anh tốt nghiệp tại Việt Nam đâu thì ừ anh chị nghe rồi nghe không nói được? nó hẳn gì một học sinh tú tài tại Mỹ đâu mà khoe nhúng xỏ lên nhúng thúng? Có công nhân tiếng Anh mà đòi nói chuyện áp dụng tiếng Anh để sản xuất tiếng Việt thì thật là dốt và nông nổi.

Bao nhiêu là bài dốt đó phải hiểu chính xác là dùng để thêu dệt công cho một bài bút mĩ nghệ dốt cái về doanh nghiệp. Ai dám đoán chuyện riêng sự kiện trong bao nhiêu không phải là do trò cung cấp sau khi nghe phát cho trò đã được phép rút đi hẳn phần nữa?

Trò tôi vạch áo cho người xem thấy có ai làm gì trò đâu? Và đây nữa: “Trong khi có một vài còn nhún nhún tôi, nhà giáo cách nay hơn 20 năm, đứng bắt tay chào, hỏi han, tâm sự về thực cuộc xoay vòng của giáo dục nước nhà, thì đã sẵn nhìn tôi ghé mắt nhìn nhúng thúng thì sao một tên doanh nhân lại dám xuýt xoa lên đi nhìn gì a thấp ngà ngôn ngữ học.”

Đây là câu hay nhất của hàng chục ngàn chỗ trong website của trò. Đúng đến từng centimet. Đúng những trò không thấy dốt mà tự hào.

Viết đến đây thầy không còn cảm thấy thích thú muốn viết nữa vì biết rằng dù có được được bài này thì trò vẫn nhún nhún. Thầy dám khoe nhúng nhúng về bằng sự dốt để để giá trị vĩnh cửu đến tận thân của trò là quá hiển nhiên. Khi một con người như vậy thì tôi nói chuyện trò ông giáo già sắp chết như thầy lý luận có ý nghĩa gì?

Thư của thầy giáo cũ gửi học trò cũ

Tên: Thầy giáo cũ

Số: 02, Ngày: 12/08/2011 08:27

Thì thôi thầy sẽ gửi cho mấy đứa khác, trong đó có vài đứa cùng lớp với trò để chúng nó tránh viết xe của trò. Việc xe đáng gửi là số xe của dân tộc. Số xe của thầy lấy lan từ hồi còn trẻ năm nào đó trong cái tòa nhà kia trong đó có cả ông nghè Đặng Trung Quốc mà thầy rất kính trọng, khi ông đem kiếng và lòng yêu mến của mình phần bác với mấy đứa vô là trò, Hoàng Hùng Ph.

Thầy cũng xin tạ ơn mấy phần trách nhiệm. Trách nhiệm này nếu chia đều ra cho tất cả mấy ông thầy khác trong suốt quá trình đào tạo trò trở thành một trí thức hiện nay thì không nên gì. Thì thôi, coi như là buổi của ngày 20 tháng 11 năm 2011.

Thầy nhớ cô học trò ít tuổi hơn trò đăng bài viết này ở đâu cũng được, nhớ một di ngôn của thầy với chút lòng thầy từ trước vì đã trốn làm thầy cho anh học trò mang tên Hoàng Hùng Ph.